

§ 66 Arbete mot prostitution och trafficking och stöd till brottsoffer

MARGARETA VIKLUND:

Herr ordförande! Jag yrkar bifall till motion 2012:7. För cirka ett år sedan stod jag också här och argumenterade om vår skyldighet som medlemmar i Svenska kyrkan att hjälpa kanske de mest utsatta och förnedrade människorna i vårt samhälle, nämligen de prostituerade. I det svar jag får på mina motioner av kyrkomötets olika instanser i år och förra året får jag en mer eller mindre lång förteckning över de aktiviteter man gör för att hjälpa och uppmärksamma bland annat denna grupp. Visst är det bra att kyrkan gör en massa bra saker och att man talar om vad Svenska kyrkan gör, men det är inte det min motion handlar om. Jag tror nämligen inte att den lokala nivån klarar av att tillräckligt bra hantera denna viktiga fråga som motionen gäller. Den berör över stifts- och församlingsgränser. Det jag vill med motionen är, att kyrkan på nationell nivå ska samordna verksamheten, så att de prostituerade som vill lämna sina liv som prostituerade får en möjlighet till stöd, rehabilitering och behandling i en miljö där det är möjligt. Den här uppgiften är sådan att det behöver göras något på nationell nivå.

När jag läste igenom svaret på motionen fick jag faktiskt vissa associationer från olika berättelser och uppmaningar ur Bibeln, bland annat berättelsen om den rike ynglingen som frågade Jesus vad han skulle göra för att få evigt liv. Mannen berättade för Jesus att han hållit alla Guds bud ända sedan han var mycket ung. Han tyckte tydligen att han egentligen var ganska bra, men Jesus sa till mannen: ”Gå bort och sälj allt vad du äger och ge pengarna till de fattiga. Då ska du få en skatt i himlen. Kom sedan och följ mig.” Efter det svaret gick mannen bedrövad bort från Jesus. Han ägde nämligen mycket. Det här berättas det om i Markus 10 bland annat.

Svenska kyrkan både äger och gör mycket och i svaret på mina motioner berättar man hur bra man är. Men ordförande, vårt ansvar kan vi inte komma förbi vare sig som enskilda eller som kollektiv. Visst ska samhällets olika nivåer uppfylla sina förpliktelser mot oss alla invånare. Frågan som motionen talar om gäller oss alla på alla nivåer. Ibland måste dock initiativförmåga, inlevelseförmåga och förmågan att se, förstå och känna till av nödvändighet lyftas till en högre nivå, för samordningens skull men också för möjligheten till tydligare och lättare kontakter med myndigheter också på riksnivån.

Jag förstår och vet att frågan är svår och jobbig att ta tag i, men kanske är den desto viktigare. Den handlar om den lilla människan, som de flesta kanske inte vill, orkar eller kan se. Den handlar om vilja, samverkan, empati, förståelse, insikt och om att öppna möjligheten att hjälpa en av samhällets mest utsatta grupper, om man anstränger sig lite. Den handlar om samverkan mellan församlingar och stift.

MARGARETA ANDERSSON:

Ordförande! Min motion 2012:53 handlar om stöd till brottsoffer, och brottsoffer kan vi vara lite var. Vi kan ha varit utsatta för bilstöld, för någon som har förstört någonting vi äger. Det kan också vara mycket värre saker, någon som har förgripit sig på mig själv, på mina barn, på mina kära. Det kan vara mobbning, det kan vara våldtäkter, det kan vara att någon har mördat. Dessa personer får väldigt mycket hjälp av samhället och det finns med i svaret som finns här på min motion.

Sedan finns det en sak. Det är en av bönerna i Vår Fader, ”liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss”. Detta ber vi, de flesta av oss säkert dagligen. Det är den biten som jag vill att Svenska kyrkan ska hjälpa till med. Det kan inte

Brottsoffermyndigheten, det kan inte socialtjänsten hjälpa till med. Det är ett uppdrag för Svenska kyrkan att hjälpa de människor som annars riskerar att hamna i bitterhet, sorg, skam, en känsla av att vara mindervärdig, att vara värdelös. Det är sådana frågor som jag ville lyfta men den här motionen, att man ska få hjälp att komma vidare i livet och också för sin egen själsfrids skull komma vidare. Kan jag förlåta den som har mördat den jag älskar, den som har förgripit sig på mig när jag var ett litet barn, den som har förstört saker som jag ägde, bara för sitt nöjes skull har förstört saker som var värdefulla för mig. Det är den biten som jag vill att Svenska kyrkan ska ta upp och beakta. Jag har pratat med några präster, som kanske är den kategori människor tillsammans med diakonerna som skulle kunna hjälpa till här. Hon som jag pratade med senast sa att det där var en lite annorlunda tanke. Det var kanske någonting vi behöver ta och jobba vidare med.

Jag tror att vi är väldigt många som har ganska svårt att komma vidare, att vara riktigt ärliga när vi säger "liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss". Därför yrkar jag bifall till min motion 2012:53.

BRITT LOUISE AGRELL:

Jag talar för utskottet. Det är helt klart att båda de här motionerna, 2012:7 och 2012:53, tar upp viktiga frågor, där vi som kristna har ansvar för att stödja utsatta människor.

I utskottet tycker vi att vi inte i kyrkan ska skapa parallella strukturer. Det handlar kanske mera om Margareta Anderssons motion. Vi ska i stället använda våra resurser och speciella kompetens till stöd för de organisationer som redan finns. När det gäller människohandel har ju det problemet ökat i omfattning i vårt land, det vet vi. Detta uppmärksammas ständigt såväl av socialtjänst som av hela vår rättsapparat. ECPAT har också blivit en allt mer betydelsefull aktör i kampen mot människohandel och prostitution, men vi som kyrka måste delta i det här arbetet med att erbjuda själavård och ställa upp med mänsklig värme och omtanke. Vi måste också erbjuda en fristad för de människor som drabbas. Däremot ska vi inte ha någon parallell struktur.

När det gäller arbete för att stödja brottsoffer har Margareta Andersson bett om uppdrag till kyrkostyrelsen att utreda hur Svenska kyrkan kan arbeta för att stödja brottsoffer. Nu hör vi att hon vill att vi ska tala om förlåtelse och hur människor ska komma vidare. Det är klart att det är en väldigt viktig del av kyrkans arbete, men det är ju också en församlingsfråga. Det handlar också där om att församlingarna och vi måste ställa upp med själavård och med mänsklig värme och omtanke. Dessutom finns det i dag någonting som heter medling, ett medlingsinstitut inom rättsväsendets ram, där man just arbetar med de frågorna. Det innebär naturligtvis inte, att inte vi i kyrkan ska göra vad vi kan, men i utskottet menar vi, att det inte finns någon anledning att ha någon egen organisation för det. Det finns oerhört mycket. Förutom det som står i betänkandet finns Nationella kvinnofridslinjen, Nationellt kvinnofridscentrum här i Uppsala, kvinnojourer, tjejjourer, mansjourer och mottagningar av olika slag tillsammans med socialtjänst och rättsväsende. Man har möjlighet att vara målsägandebiträde och särskild företrädare.

Nu när jag hör att det handlar om att hjälpa människor till förlåtelse tror jag, att vi alla måste ta ansvar för det, var och en i sin församling. Jag yrkar på utskottets förslag.

MARGARETA ANDERSSON (REPLIK):

Herr ordförande! Jag tycker också att vi ska samarbeta med alla de här organisationerna som finns. Det är väldigt bra att de finns och det är bra att vi har lyft de här frågorna. För bara 10-15 år sedan fanns de inte på dagordningen någon stans. Det här är ytterst en del av Svenska kyrkans ansvar för alla människor egentligen. Det är ett självavårduppdrag, men jag har inte upplevt att det har varit särskilt uppmärksammat. Det finns säkert och vi har väldigt mycket arbete som syns väldigt tydligt med förövarna, med dem som har begått de fruktansvärda brotten som jag räknar upp. En del är inte så fruktansvärda heller, men alla brott som kränker en annan människas människovärde är synder mot Gud och mot andra människor. Här frågar jag mig då hur jag som brottsoffer ska komma vidare. Hur ska jag kunna be bönen ”liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss”? Det gäller att komma vidare där, det är den biten. Jag vill lyfta den, så att vi får med det i olika former av självavårdsutbildningar för präster och diakoner och alla andra. Tack.

BRITT LOUISE AGRELL (REPLIK):

Det är klart att vi ska hjälpa till i alla sammanhang. Det är ju faktiskt brottsoffren som alla de här organisationerna hjälper också. Vi är många som försöker ställa upp för brottsoffer i olika sammanhang, men jag vidhåller att det inte är så, att kyrkostyrelsen behöver utreda hur vi ska arbeta för att stödja brottsoffer. Vi kan ha kontakt med alla de organisationer som finns och ta fram vår särskilda kompetens och vår särskilda möjlighet att hjälpa till. Jag tror att detta är en uppgift för varje kristen.

MARGARETA ANDERSSON (REPLIK):

Ordförande! Det är väldigt bra att vi har kompetensen att vi kan, men se då också till att de som är drabbade, de som har det här behovet, upptäcker det och ser det. Vi behöver hitta nya vägar till kontakt även med dem som kanske inte själva har sökt upp brottsofferjouren eller någonting annat. För dem som kanske tio år efter att det där hände fortfarande inte orkar ta tag i det, som behöver stöd och hjälp, gör klart att Svenska kyrkan skulle kunna arbeta med detta, så att det blir naturligt att ta kontakt. Det är den biten jag också vill lyfta. Tack.

BRITT LOUISE AGRELL (REPLIK):

Jag tror att den omständigheten att Margareta Andersson har lyft den här frågan i kyrkomötet i mycket stor utsträckning medverkar till att den blir synliggjord.

BRITT KJELLGREN:

Ordförande, ledamöter och åhörare! Jag yrkar bifall till motion 2012:7. Jag instämmer i Margareta Viklunds motion om arbete mot prostitution och trafficking. Något måste göras nu. Som det är nu lockas unga flickor hit till Sverige i hopp om att de ska få det bra, men i själva verket påtvingas de att utföra olika sexuella tjänster under vidriga förhållanden. Detta måste vi sätta stopp för. Vi ska se till att det finns övernattningslägenheter för skyddat boende, där flickorna som är ända nere i 12-årsåldern kan känna sig trygga och i lugn och ro får återhämta sig i en normal tillvaro med hjälp av psykologer, läkare och präster. Även annan utbildad personal ska finnas tillgänglig. Om vi alla hjälps åt kommer vi att kunna stävja denna brottliga verksamhet som är olaglig sedan 1999.

Jag yrkar bifall till motion 2012:7. Tack.

MARGARETA VIKLUND (REPLIK):

Ordförande! Utskottets företrädare nämnde att man inte skulle bygga upp parallella strukturer. Det jag pekade på i min motion 2012:7 var inga parallella strukturer. Det var att man skulle hjälpa varandra över alla församlings-, pastorats- och stiftsgränser. Det är detta det handlar om. Många kommuner och församlingar har dessa problem in på sina knutar men har inte möjligheter att hjälpa dem på det sätt som de vill. Naturligtvis ska den här hjälpen ske i samverkan med kommunens insatser och vad de gör. Jag skulle kunna prata mycket om detta.

MARIANNE KRONBÄCK:

Herr ordförande, kyrkomötesdeltagare och övriga! Jag sitter med i Kyrkolivs-utskottet och yrkar bifall till min reservation där. Den lyder: "Till förmån för bifall till motion 2012:7 av Margareta Viklund, Arbete mot prostitution och trafficking. Även om en liknande motion inlämnades förra året, så är det på inget sätt anledning att den nationella nivån inte behöver engagera sig på ett tydligt sätt. Problemen har inte blivit mindre; tvärtom större."

Utskottet anser att Svenska kyrkan inte bör bygga egna strukturer för arbetet parallellt med de strukturer som redan finns. Som ni ser är bakgrundstexten vad gäller denna motion mycket kort och jag vill hävda att Svenska kyrkan inte i tillräcklig utsträckning arbetar med dessa frågor. I så fall skulle det ha räknats upp en del goda exempel. Förra året nämndes dock några ideella sådana exempel. Jag anser att frågan är så viktig att Svenska kyrkan skulle ta vara på de ideella kunskap och erfarenhet för att därigenom kunna sprida ett effektivt sätt att hjälpa. Varje enskild församling har ju ofta problem men inte alls några resurser. Tro inte att problemen har minskat, vill jag säga sammanfattningsvis.

Bifall till min reservation.

BRITT LOUISE AGRELL (REPLIK):

Som jag sa från början är utskottet väl medvetet om att de här problemen inte har minskat utan snarare ökat. Vi anser dock inte att det ligger på den nationella nivån att utarbeta något program för detta. Detta är en sak där vi måste hjälpa till med de resurser vi har i varje församling.

MARIANNE KRONBÄCK (REPLIK):

Men snälla Britt Louise! Hur ska de resurserna ute i församlingarna räckas till detta? Det är ett så stort problem att det måste samordnas. Som motionär tror jag att det måste komma initiativ från nationell nivå, som kan stödja stift och församlingar. Det här är en alldeles för stor uppgift för enskilda församlingar, särskilt i storstäderna. Det är helt ogörligt.

BRITT LOUISE AGRELL (REPLIK):

Då måste jag fråga Marianne: Vad är det du vill att vi ska göra?

MARIANNE KRONBÄCK (REPLIK):

Det har motionären nämnt i sitt inlägg och jag överlämnar det till motionären att förklara. Jag tror att hon kan det bättre än jag. Det kan vara boende, det kan vara psykolog och sjukhuspräst etcetera, etcetera. Det kostar, men finns viljan så går det. Vi är ju ingen fattig kyrka.

BRITT LOUISE AGRELL (REPLIK):

Men ska det ligga på nationell nivå? Ska nationell nivå tala om att det i den församlingen finns den psykologen och i den församlingen finns den sjukhusprästen? Det förstår inte jag.

MARGARETA VIKLUND (REPLIK):

Som jag sa förut har ju inte alla församlingar möjligheter att hjälpa så som de skulle vilja göra, även om det sker i samverkan med kommunens eller stadens möjligheter, vad det nu kan vara. Det kan vara bara ett hem. Man kan få ge dessa människor som vill ändra på sin livsstil möjlighet till ett annat boende, där de ska kunna få psykologisk hjälp, själavård eller annan hjälp som de skulle behöva. Då kan det vara så, att flera olika församlingar eller kanske ett helt stift, vad vet jag, kan samordnas, så att de kan bygga och hjälpas åt att finansiera ett sådant här boende i en institution.

BRITT-MARIE DANESTIG:

Herr ordförande, ledamöter, biskopar och åhörare! Jag har också noterat, att det enbart är kvinnor som går upp i den här frågan. Varför det är så kanske är någonting vi bör fundera på tillsammans. Jag vill också yrka bifall till motion 2012:7, Arbete mot prostitution och trafficking, av Margareta Viklund. Som ni har hört tidigare föreslår motionären, att kyrkostyrelsen ska få i uppdrag att utreda vad vi i Svenska kyrkan kan göra på nationell nivå för att stödja och hjälpa stiftet och församlingarna i arbetet mot prostitution och trafficking. Vi har också hört det som jag tycker är väsentligt, att utskottet avslår motionen med motivet att det inte hör hemma på nationell nivå. Det kan inte jag hålla med om.

Trafficking och därmed också prostitution är vår tids slaveri. Som en del av organiserad brottslighet omsätter den här verksamheten miljarder kronor per år och omfattningen bara ökar. Enligt de beräkningar som har gjorts kommer det mellan 400 och 600 oftast mycket unga kvinnor, många under 18 år, till Sverige varje år för sexuella ändamål. De flesta kommer från Östeuropa, från de baltiska staterna och Ryssland. En gång på 1970-talet, alltså för länge sedan, arbetade jag i ett stort projekt som svenska Röda Korset drev mot prostitution. Det var i uppsökande verksamhet och jag känner därför djupt för de här frågorna. Jag kommer fortfarande ihåg de unga kvinnor som jag träffade då. Då var det gatu-prostitution här i Stockholm, det var Malmskillnadsgatan och det var Centralstationen och också några andra gator. Nu har prostitutionen ändrat karaktär. Nu är det inomhusprostitution och internetprostitution och den senare ökar. Den har vi också väldigt svårt att överblicka och nå fram till.

Jag var med när riksdagen tog sexköpslagen 1999. Jag undrar om den har fått någon effekt överhuvud taget. Jag har letat efter statistik som skulle kunna bekräfta det eller inte. Jag hoppar av tidsbrist över resten och säger, att vad vi vet är att fattigdomen är det som driver kvinnor att hamna i prostitution och att trafficking också gäller barn, de gömda och glömda barnen. Kom ihåg det. Jag vill bara säga att man mycket väl på nationell nivå kan bidra till detta genom ökad kunskap. Den är alltså det första bidraget till förändring. Den bidrar till en attitydförändring att kvinnor och barn inte är några handelsvaror. Tack.

BRITT LOUISE AGRELL (REPLIK):

Jag tror att vi alla måste hjälpas åt, var och en, att göra någonting åt detta i den mån vi har möjlighet men att det kanske ändå inte ligger på nationell nivå att göra detta. Det här är en mellanmänsklig fråga och en fråga om själavård i det enskilda

fallet. Alla är överens om att detta är förfärligt och att det måste beivras, i all synnerhet när det gäller människohandel. Det är ju hela vårt samhälle mycket, mycket medvetet om.

BRITT-MARIE DANESTIG (REPLIK):

Med all respekt för kyrkostyrelsens kompetens och förmåga att lösa saker vill jag ändå säga, att jag tror det är väldigt att Svenska kyrkan på nationell nivå samarbetar med andra organisationer och också myndigheter när det gäller den här stora och svåra frågan. Det gäller bland annat att man måste utveckla metoder. Man måste också utveckla material och kunskap om handledning och utbildning. Jag skulle också vilja säga att detta också är en hälsofråga. Många prostituerade lider väldigt svårt av posttraumatiska symptom, alltså liknande symptom som man får efter tortyr och svåra krigsupplevelser.

Jag väddar faktiskt till kyrkomötet att yrka bifall till den här motionen 2012:7.

MARGARETA LARSSON:

Ordförande, ledamöter! Jag är en av de kvinnor i lämmeltåget som vill yrka bifall till motion 2012:53. Jag instämmer till fullo med den föregående talaren om hur viktigt det är med kunskap i de här frågorna. Man kan ju tycka att vi, nu när vi strukturerar om i kyrkorna, också kunde passa på att städa upp lite grand i våra verksamheter och se över vad det är vi ska prioritera. Vad ska kyrkans kärnverksamheter bestå av? Det är en viktig fråga. Kanske får vi svar när vi läser evangelierna. Jag tror aldrig att Jesus skulle hänvisa prostituerade till socialtjänsten eller till Brottsförebyggande rådet, om det nu fanns sådana myndigheter på hans tid. De här människorna lever i en ytterst själslig smärta, som man behöver en kristen själavård för. Jag tror inte man har den inom socialtjänsten. Tittar vi vidare på hur Jesus rörde sig, befann han sig ofta mitt bland samhällets mest föraktade och han anklagades också för att äta och dricka med syndare. Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka, svarade han.

Jag är egentligen inte förvånad över utskottets svar. Vi svenskar är så rädda för att närma oss människor på djupet och vi har en manisk rädsla för att säga fel saker, bli avvisade och göra bort oss. Tänk om någon blir arg, brusar upp och ringer en journalist. Så agerar vi också många gånger som prästerna som red förbi den nedslagne mannen som slagits medvetlös av rövare. Jag tror knutpunkten ligger i att vi är osäkra på att hantera sådana här frågor. Då tycker jag att man kan erkänna det. Det är första steget till förändring. Det är mycket ärligare att säga det, men i stället är det kanske lättare att knyta näven och skriva arga artiklar mot våld och förtryck någon annan stans, helst på andra sidan jordklotet, så att inte smärtan som finns runt husknuten kommer oss för nära.

Bifall till motion 2012:58.

BRITT LOUISE AGRELL (REPLIK):

Jag tycker vi ska vara lite sakliga. I motionen 2012:7 sägs det att man vill uppdra till kyrkostyrelsen att ta fram vad nationell nivå måste göra för att stödja och hjälpa stift och församlingar i arbetet mot prostitution och trafficking. I våra överväganden i utskottet har vi sagt:

Utskottet anser att kyrkan bör arbeta i de strukturer som redan finns och inte bygga egna. Kyrkan ska samarbeta med andra men också särskilt använda och utveckla de unika verktyg som kyrkan har, till exempel själavård och församlingen som läkande miljö.

Det är lite annorlunda.

MARGARETA LARSSON (REPLIK):

Herr ordförande! Jag tolkar motionärens mening så, att hjälpa och stödja kan vara mycket. Jag anser att detta att ge kunskap om hur man hanterar människor, sprider den kunskapen och erbjuder den till stift och församlingar är ett sätt att i första hand hjälpa och stödja, så att man sedan kan bedriva ett pragmatiskt hjälparbete.

BERTH LÖNDAHL:

Vågar man säga något efter dessa kvinnor? Det har betonats så mycket att det bara var kvinnliga debattörer. Jag skulle faktiskt vilja säga att jag inte har något yrkande, men att jag skulle vilja säga ett tack till Margareta Andersson när det gäller både de inlägg du har haft och den motion du har skrivit. Det du gör i motionen som jag ändå fattar som angeläget är, att du ser och lyfter fram att det i församlingarna finns brottsoffer som genom decennier eller kanske bara år lever med trauman och sår för det brott de har blivit utsatt för. Där tror jag att du har en poäng. Det är att som präster och diakoner ha ett ständigt medvetande om att de finns där och därför också kunna vara lyhörd för den enklaste och mest blyga viskning om något som har skett i deras liv, vare sig om det har varit av sexuell natur eller traumatiskt på något annat sätt. I den meningen behöver präster och diakoner utbildas för att fånga signalerna och känna igen tecknen på att här har någonting skett. Här finns en skam, en skuld, detta att man har blivit ”skammad” som någon har sagt, det vill säga att skammen har kastats på en ungefär som en kardborre av någon annan, men det är inte ens egen skam.

I en församling behöver präster och diakoner men också andra medkristna vara lyhörda för detta. Ibland är det just tystnadsplikten som gör att den första viskningen kommer. Att då inte kunna fånga den signalen kan vara förödande. Det finns redan utbildningar för detta. Att fortsätta de utbildningarna och medvetandegöra präster och diakoner kring sådan lyhördhet tror jag är viktigt.

Jag har inget yrkande i saken, men jag vill lyfta fram det och bekräfta det Margareta säger, nämligen att detta är något som finns i vår miljö. Det tillhör så att säga vår egen lilla hundkoja, för att anknyta till någonting jag sa i går. Det är där vi befinner oss och ofta kan församlingen vara den miljö dit människor vågar visa sin längtan efter att försonas med sitt förflutna, att läkas i det som har varit så brustet och att få de sår man kanske bär att ändå bli till förlåtelse för andra men också att kunna förlåta och försonas med sig själv.

LEVI BERGSTRÖM:

Jag delar helt Britt Louise Agrells uppfattning och det utskottet har sagt. Detta är ett ansvar i första hand på församlingsnivå.

Det finns en organisation i riket som heter Hela Människan. Den organisationen har verksamhet på väldigt många ställen i Sverige. Det kan heta stadsmission, det kan heta Riaverksamhet, det kan heta Öppen gemenskap eller något annat. Man har många verksamheter. På en del ställen har man någon enstaka och på andra ställen har man en mycket breddad verksamhet. Jag är ordförande för enheten som är i Umeå som heter Öppen gemenskap. Där säger församlingarna, att detta är den största diakonala verksamhet de har i Umeå kyrkliga samfällighet. Därför ger man också årligen ett rejält anslag för att vi ska kunna ha skyddat boende, för att vi ska kunna hjälpa människor som inte har ett boende etcetera etcetera. Det är församlingarnas verksamhet, det är inte nationell nivå som ska sitta och konstruera fram vad som ska göras i detta avseende. De idéerna måste finnas lokalt.

Bifall till utskottets förslag.

MARGARETA VIKLUND:

Herr ordförande! Det är församlingarnas ansvar. Ja, det håller jag med om, men som jag har sagt flera gånger nu i kväll är det en del församlingar som inte har möjligheter att hjälpa dem som verkligen behöver hjälp. Man klarar det inte även om man samverkar med kommunen och andra. Därför kan det behövas ett stöd från kyrkan på högsta nivå för att ge de här människorna råg i ryggen, så att de orkar fortsätta och kanske också få ekonomisk hjälp. Det vet jag inte, men det behöver man titta på. Jag yrkar således bifall till min motion 2012:7.

Jag glömmer aldrig när jag stod på Hötorget inför en valrörelse. Det var några år sedan. Vid det tillfället var just den frågan väldigt aktuell. Man skrev i tidningarna om den och det var väldiga diskussioner. Jag sa när jag stod där och talade i en mikrofon som här med folk som gick förbi och folk som stannade, att den första motion som jag skulle skriva när jag kom in i riksdagen, jag sa inte om utan jag sa när, var att jag skulle föreslå att prostitution ska avskaffas. Jag anser det. Jag kom faktiskt in i riksdagen och den första motionen jag skrev var just den. Det var flera andra som också hade vaknat. Vi blev ett helt gäng som lämnade in motioner i den här frågan, både tillsammans och enskilt. Den resulterade tyvärr inte i att prostitutionen avskaffades men däremot att köp av prostitution förbjöds. Nu är det den andra halvan som fattas i det förslaget som vi arbetade med, nämligen ett förbud. Men ett förbud hjälper ju inte just nu för alla dem som har råkat ut för det här. Jag tycker det är väldigt, väldigt bra att man just tar fram de så kallade brottsoffren. Ni skulle stå bara en kväll vid Sergels torg i Stockholm och se på när taxibilarna kommer med gråtande, skrikande barn, som har blivit inkastade i bilarna för att föras vidare upp på hotellrum, fruktansvärt. Det finns oerhört mycket att göra. Det gäller bara för oss att öppna ögonen, att se, att handla och att göra. Här har Svenska kyrkan ett mycket stort ansvar, vilken nivå det än gäller, och det högsta ansvaret ligger ändå på just oss här i dag.

Bifall till min motion 2012:7.

LEVI BERGSTRÖM (REPLIK):

Ordförande! Jag kan förstå församlingar som har det knapert ekonomiskt, men kanske som ett led i att lösa delar av detta är, att kyrkomötet röstar rätt i morgon när det gäller Organisationsutskottets betänkande om strukturfrågor.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 119.